

י"ט באב תשפ"ד, 23.8.24

"אָרץ זית שָׁמֶן וְדָבָשׁ". (פרשת עקב, דברים ח' ח')

3. החופה - משאח הכינן דה-בר טופח איצחק עז הסכך 4. הלה נפלה אבול

שבת פרשת עקב

הדלקת נרות - 18:54, צאת השבת - 19:53

גיליון 1626

שיעורי השבת

לאחר מוסף

מרדכי בר דרומא

"ואכלת ושבעת וברכת"

ודברי חז"ל לפסוק זה

לאחר מנחה (בערך ב-17:30)

הרב אילעאי

מלחמות אחים

מאז ועד היום

שבת פרשת עקב

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין ראשון בבית הכנסת

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

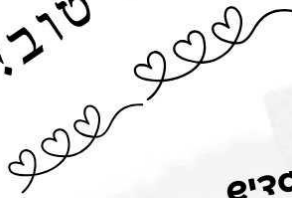
13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

תפילת מנחה בימי החול בבית הכנסת - 19:05

שימו לב, בשבוע הבא יצא גיליון "במקומון" מצומצם בעריכת שמשון.

מזל טוב!

אנורית ויניב אדיס

אנישאי אן עס בח"ל יואב חנו

אפבתא וסבא

אריס וארדכי (אוא) בר דרומא

ואל החמולה!

אן ונתי רוט

אהוראת הבן

אנורית ודייניק וואל

אעפרה ויוסק'ה עמיר

אהוראת הנכד/הנין

ואל החמולה!

ארחאי ויהב טסאר

אהוראת הבן

אנעמי ומאויק טסאר

אהוראת הנכד

ואל העבט!

אחנה עבט

אהוראת הנינה, איבי,

נכד אפאויק ונעם

אתכס אפוס ובואכס בעפוס!

ברכת הצלחה רבה להדר לסלוי ורעות אריכא עם גיוסכן לצה"ל,

לתפקיד משקיות הו"ד (הוראה והדרכה).

אנהבים, גאיוס ומעריכים

ועדת לעירימ

"אַרְץ זֵבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ"

הנותרים בארץ שפע חלב ודבש, הכיצד? מהיכן? נגה הראובני, שהיה בקיא מאד בטבעה של ארץ ישראל, נתן תשובה מעניינת, וכך כתב:

רק בשלב מתקדם של התפתחות האדם ריכזה התרבות החקלאית את הפקת החלב והדבש ברפת ובמכוורת ... שפע חלב ודבש בתקופת המקרא לא היה קשור בחקלאות מפותחת, אלא להיפך, השפע נמצא דווקא באזורים בלתי מיושבים ובלתי חקלאיים, שטחים המכוסים בצמחיית בר. "ארץ זבת חלב ודבש" היא ארץ מכוסה צמחי בר ויערות, לא מיושבת, שיש בה מרעה ללא גבול לצאן ולבקר, ויש בה שפעת פרחים צבעוניים, ונחילי דבורים עסקניות מזמזמות בין פרח לפרח ומייצרות דבש.

זה גם ההסבר לתיאור של דתן ואבירם את ארץ גושן כ"ארץ זבת חלב ודבש": כאשר יוסף מחפש חבל ארץ שיתאים למושב אָחִיו היורדים מצריימה עם עדרי צאן גדולים, הוא מוצא את ארץ גושן. יוסף יודע שדווקא בארץ המרוקנת מיושביה יכול להיות שפע של מרעה, וכתוצאה ממנו יהיו בה חלב ודבש ללא גבול.

נמצינו למדים שארץ ישראל בורכה בשפע חלב ודבש גם כשאין יושביה עליה, אך כאשר עם ישראל יושב על אדמתו - הרי שהיא ממש "אַרְץ חֶמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה" ככתוב בברכת המזון, או כפי ששרה חוה אלברשטיין: "אַרְץ טוֹבָה שֶׁהַדְּבַשׁ בְּעוֹרְקֶיהָ".

רמי בר יחזקאל הזדמן לבני ברק, ראה אותן עזים שאוכלות תחת עצי תאנה, ונטף דבש מן התאנים וחלב מן העזים, ומתערבים זה בזה. אמר: זהו שנאמר: "ארץ זבת חלב ודבש".

אמר ר' יעקב בן דוסתאי: מלוד לאונו מרחק שלשה מילין. פעם אחת קידמתי בבוקר והלכתי עד קרסולי בדבש של תאנים. אמר ריש לקיש: אני עצמי ראיתי איזור שנקרא "זבת חלב ודבש" של צפורי, והוא שיעור של שישה עשר מילין על שישה עשר מילין.

במילים אלו מתארים האמוראים בסוף מסכת פְּתוּבוֹת את טוֹבָה של ארץ ישראל. עבורם הביטוי "ארץ זבת חלב ודבש" הוא תיאור אמיתי ומציאותי של ארץ ישראל ושל מעלותיה, ולתחושתם אין שוֹנָה לה בכל ארצות תבל. הכל טוב ויפה, אבל פסוק אחד בספר "בְּמִדְבָּר" 'מקלקל את החגיגה': דתן ואבירם טוענים כלפי משה: "הַמֶּעַט פִּי הֶעֱלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ זֵבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְהִמְיִתָנוּ בְּמִדְבָּר ...", כלומר, דתן ואבירם מתארים גם את מצרים כ"אַרְץ זֵבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ", היתכן?

נגה הראובני, מייסד שמורת "נאות קדומים" וחתן פרס ישראל, הרחיב את השאלה על סמך פסוק בספר ישעיהו. בפרק ז' מנבא ישעיהו על החורבן הקרב ובא, ועל שארית הפליטה בארץ אומר הנביא: "וְהָיָה מְרֹב עֲשׂוֹת חֶלֶב יֹאכֵל חֶמְאָה, פִּי חֶמְאָה וּדְבַשׁ יֹאכֵל כָּל הַנּוֹתֵר בְּקֶרֶב הָאָרֶץ". כלומר, כתוצאה מהחורבן והגלות, יהיה לבודדים

להתראות בעתיד

- מסיבת בת המצווה של אביגיל פלק תתקיים, אי"ה, ביום שני, כ"ט באב (2.9).
- מסיבת בת המצווה של תמר עופרן, תתקיים, אי"ה, ביום שני, ו' באלול, 9.9
- חתונתם של ענבל אלטמן ורוני ביטון תתקיים, אי"ה, ביום רביעי, ח' באלול (11.9).
- מסיבת בת המצווה של שחף בלנקשטיין תתקיים, אי"ה, ביום שני, י"ג באלול (16.9).

חוזרים הביתה

משפחת מזרחי

בקנדה נותרנו עם דן בנו הצעיר, אשר היה צפוי לסיים את שנתו האחרונה בתיכון ולעלות לארץ להתגייס. די מהר הבנו שילדינו התאהבו בארץ, ועל אף נופיה המדהימים של קנדה והנוחות במגורים בה, אין להם כוונה להשתקע שם.

בשל כך, התחלנו להכין עצמנו לעזיבה של קנדה ועלייה לארץ.

החלום של משפחה המונה 6 נפשות, אשר היו במרחק זה מזה בשנים האחרונות, שמתאחדת וגרה יחד בארץ, היה קרוב מתמיד.

הקלפים נטרפו בבוקר ה-7.10. בן נרצח במסיבת נובה.

במלאת 11 חודשים ללכתו של

בן אהובנו
ניפגש לזכרו.

מפגש הזיכרון יתקיים ביום שישי כ"ו באב 30.8.2024
ניפגש בשעה 10:30 בחלקת הקבר בבית העלמין בקיבוץ
קבוצת יבנה

לאחר מכן נעבור לאולם שבחדר אוכל לשמוע דברים
שישא ת"ל (במיל") דדי שמחי ששכל את בנו גיא במלחמת
"חרבות ברזל" בנושא חוסן אישי ולאומי.

בן אהב את החיים, אהב את הארץ הזו ואהב לשמוח.
כדי לזכור גם את זה, בתוך השכול, נתכבד במטעמים
האופייניים לשישי בצהריים של בן

ההורים: דקלה ואיציק
האחים: ניב, מאה ודן
המשפחה המאמצת: אלי ודבורה כהן

חיינו התהפכו עלינו.

הגענו לארץ לקבור את בן.

הקיבוץ פתח בפנינו את שעריו, את בתיו ואת ליבו.

בן נקבר בקיבוץ שכל כך אהב.

בתום ה-30 חזרנו לקנדה, כדי שדן יסיים י"ב, ואנו

נתארגן לעלייה ארצה.

בזמן קשה זה, בו משפחתנו נאלצה להתפצל שוב,

הקיבוץ המשיך בנדיבותו המופלגת ואפשר לשתי

אחיותיו של בן, המשרתות בצבא, להתגורר בקיבוץ.

בהיותנו בקנדה, קיבלנו תמיכה אינסופית מקהילה

ההמומה. למרות המרחק, אסון 7.10 היכה בכולם.

הכאב היה משותף.

לפני כשבועיים הגיע רגע העלייה לארץ, מדינת

ישראל נתנה לנו מעמד של "תושבים חוזרים" -

מעמד שיכול להינתן רק בעם שמרגיש בית.

הקיבוץ נתן לנו בית, עבודה ותקופת הסתגלות נוחה

מאין כמוה.

לפני 25 שנים עברנו
לוונקובר שבקנדה.

בנינו משפחה מקסימה: בן,
ניב, מאיה ודן.

איציק עבד כמנהל בחברת
אחזקות, דקלה עבדה

כמחנכת בבית ספר יהודי.

הילדים שלנו גדלו בחינוך
דתי, בבית ובבתי הספר.

למרות המרחק מהארץ, ערכי
הציונות הורגשו היטב

בביתנו. בבית הספר בו למדו

הילדים, הדבר לו חיכו יותר

מכל היה הטיול ל"ארץ

ישראל" בכיתה ח'.

ילדינו, מרצונם החופשי

ומתוך תחושת מחויבות

עמוקה לבניין הארץ, החליטו

- כל אחד בזמנו - כי עם תום הלימודים בתיכון

יעשו "עלייה" לארץ, על מנת להצטרף למכינה

ולהתגייס לצה"ל.

ראשון היה בן.

בן עלה לארץ בגיל 18 והצטרף למכינת "חמדת

יהודה".

בן התקבל בארץ בזרועות פתוחות ובחיבוק אמיתי

על ידי משפחת כהן המיוחדת ומשפחת הקיבוץ

כולו.

בן, שנולד בברוקלין וגדל בוונקובר, השתלב מהר

מאוד בשכבת בני גילו בקיבוץ והפך במהרה לחלק

מ"הכיתה", עד שכמעט היה נדמה שנולד בקיבוץ.

בן התגייס לצנחנים והיה חובש קרבי.

עם תום השירות, נשאר בן בקיבוץ, קיבל חדר,

באדיבות הקיבוץ, ועבד בחקלאות. בשנים אלו, הגיע

אף זמנן של אחיותיו של בן לעלות לארץ, שתיהן

הצטרפו למכינה והתגייסו גם הן.

ברכה על ראשכם.
תודה מיוחדת, ענקית ואינסופית למשפחת כהן
שאימצה את בן ואת כולנו, כאילו יש בינינו קשר דם
מאז ומתמיד.
מאחלים לכולכם ימים של אהבה ואיחוד,
משפחת מזרחי

איציק יצטרף לצוות האחזקה בענף המדרגה.
מבקשים להודות לכם מעומק הלב על הזרועות
הפתוחות, על האהבה, על ההתעניינות, על האירוח
בביתכם.
כלום אינו מובן מאליו, אתם מקלים עלינו עד מאוד
את הימים הקשים,

בסור בסור:

ברוכים הבאים לכיתה א'

בנים:

הלל שטיין
לוטם שלילברג
איתי שריד

מעין אלכסנדר
רועי גולדנברג
ארבל גרוס
ליאור זנה

בנות:

נועה בית אריה
גאיה ברלב
שקד גולדנברג
מאיה כהן

ביקור ב"רודגס"

נחמיה רפל

בשעות הפנאי טיילתי בעיר היפה. ביני לבין עצמי דימיתי אותה לגדרה: קצת יותר גדולה, הרבה יותר ירוקה ופורחת, אבל במהות שתייהן ערים קטנות עם סיפור היסטורי, שתושביהן אינם במרכז החדשות. בשעות הצהריים והערב טיילו אנשים רבים בשלווה במרכז

ההיסטורי והתיירותי של העיר, ורבים עוד יותר ישבו בתוך וסביב בתי הקפה, ושוחחו להנאתם. אין לי ספק שהמלחמה בישראל רחוקה מהם כרחוק מזרח מן המערב, ואין להם שמץ של מושג על הטרור האיראני, שלוחותיו וסכנותיו לעולם כולו. לעומת גדרה, התפלאתי להיווכח שלא בונים בפולדה בתים חדשים, והתפלאתי שבעתיים מכך שלא ראיתי אפילו דגל גרמני אחד. אחד מתושבי המקום הסביר לי שאין להם צורך בדירות נוספות כי הילודה נמוכה, ודגלים אינם מתנוססים כי אין להם גאווה גדולה בגרמניות שלהם...

מבחינה אוניברסיטאית, רוב שעות הסמינר הוקדש ל"חקר כתבים יהודיים עתיקים", והם טקסטים הכתובים באותיות עבריות, אך השפה היא גרמנית. הסטודנטים שהשתתפו בסמינר יודעים לקרוא ולדבר גרמנית, ובסמינר הם לומדים את האותיות העבריות כדי שיוכלו לקרוא את הטקסט. מכיוון שהטקסטים נכתבו ביד, הרבה לפני המצאת הדפוס, ולכל סופר יש כתב יד וסלסולים משלו, הרי שעבור מי שאינו יודע עברית מלאכת הפענוח היא רבה וקשה. עבורנו, עבור מי שיודע עברית, אך אינו יודע גרמנית, האותיות הכתובות נראות כרצף חסר משמעות לחלוטין.

החלק העיוני של הסמינר הוקדש לציונות הדתית בכלל, ולימיה הראשונים של תנועת הקיבוץ הדתי

כמזכ"ל לשעבר של תנועת הקיבוץ הדתי, וכמנהל הארכיון התנועתי, הוזמנתי ל"סמינר קיץ" שיזמה המחלקה למשפטים באוניברסיטת וינה. הסמינר התקיים בגרמניה, בעיר "פולדה" הסמוכה לפרנקפורט. עבורנו, אנשי קבוצת יבנה בפרט והקיבוץ הדתי בכלל, פולדה תופסת

מקום של כבוד בתולדותינו: באזור הכפרי שמסביב לעיר היו 3 חוות ההכשרה של ראשוני הקיבוץ הדתי: בצנרוד, רודגס וגרינגסהוף, וכמילות השיר: "כאן הכל התחיל, לא יגמר לעולם". שמחתי מאד על ההזדמנות לבקר ברודגס, המהווה עבור ילדי יבנה מקום מיתולוגי, ששמו מלווה אותנו מילדותנו, מהפעם הראשונה בה כיבדו אותנו ב"עוגיות רודגס".

בעיר פולדה יש התעניינות גוברת והולכת בתולדות יהודי העיר, ובפרט בתולדות שתי תנועות ציוניות דתיות - פועלי אגודת ישראל והקיבוץ הדתי - שבתחילת המאה ה-20, במשך כ-10 שנים, התחילו את דרכן החלוצית בחוות חקלאיות שמסביב לעיר. במקביל, באוניברסיטת וינה עוסקים חוקרים מתחומים שונים בחקר יהדות גרמניה/אשכנז, ולדברי פרופ' סטפן וינדהורסט, שכבר ביקר בארכיון שלנו ועמד על חשיבות המסמכים המצויים אצלנו, האוניברסיטה משקיעה ברצון משאבים לא קטנים בפעילות מחקרית זו.

את הסמינר אירחה עיריית פולדה, במבנה גותי מרשים, שהיה בעבר מגור וכיום הוא משמש כבית הארחה. נוצרים מאמינים מגיעים מעת לעת למנזר כדי לערוך תפילות בכנסיה הישנה, ויצירות אמנות נוצריות מקשטות את הקירות וחדרי הלימוד, אך בעיקר משמש המבנה כאכסניה נעימה לקבוצות המבקשות מקום שקט להתכנסות, לימוד ושיחה.

“רודגס”. במרכז החווה עומד בית מגורים מרשים, בעל 3 קומות, ולצידו מבנה מוארך אשר שימש בשעתו כרפת, אורווה, מתבן וכיו”ב, וגם כיום הוא משמש כחצר חקלאית. את החווה רכש לאחרונה רופא צעיר מפולדה, ובימים אלה הוא ומשפחתו גרים בקומה העליונה של בית המגורים, ובמו ידיהם הם משפצים את הקומה האמצעית, קומת המגורים המרכזית. הרופא - ממשפחה ששורשיה יהודיים - שמח מאד לביקורנו, הוציא צילומים היסטוריים שקיבל ממבקרים קודמים, ולשמחתו זיהיתי את משה אונא, רודי הרץ ואחרים כשהם עומדים ומשוחחים בחזית המבנה. בחצר הבית הראה לנו הדייר עץ עבות ש”אותו נטעו החלוצים היהודים”, ובתום ביקורנו הוא חזר והביע את רצונו לדעת יותר ויותר על ההיסטוריה של הבית בו הוא גר עם אשתו, הוריה וילדיהם.

חיפשנו בבית סימנים ושרידים מתקופת החלוצים - ולא מצאנו. חיפשנו על משקופי הדלתות סימנים למזוזות - ולא מצאנו. לעומת זאת, בארכיון שלנו נשמר צילום של החלוצים עומדים לפני כמעט 100 שנה על מדרגות הכניסה לבית, וכמחווה להם גם אנחנו הצטלמנו על אותן המדרגות.

“הרי אני כבן שבעים שנה”, וזכיתי לראשונה להיות ברודגס המקורית והאמיתית, ולהכיר מקרוב וקצת יותר טוב את השורשים של כולנו.

במרכז - הרופא שרכש את חוות רודגס

צילום על המדרגות של רודגס, מחווה לצילום ישן של המייסדים על אותן המדרגות.

בפרט. כותרת הרצאתי היתה: “מרודגס שבגרמניה לרודגס שבישראל”, ואחרים הציגו מחקרים על: “משה אונא ותנועת עוז ושלום”, “המחלוקת על החליבה בשבת”, “פנקס יהודי פולדה”, ועוד. רוב המשתתפים והמרצים בסמינר היו לא-יהודים, ואני חזרתי ושאלתי את עצמי: למה זה מעניין אותם? עדיין אין לי תשובה.

נקודת השיא של הסמינר, וההתרגשות הגדולה ביותר, היו בעת הביקור ברודגס. רודגס הוא כפר של רחוב אחד, ששמו “רחוב רודגס”, ובו פחות מ- 20 בתים. ניכר מחיצוניותם של הבתים, ומהחצרות המטופחות שסביבם, שכיום אין דייריהם איכרים, אלא אנשים המתפרנסים מעבודתם בעיר הסמוכה, ואת חיי המשפחה הם בחרו לנהל בסמוך לטבע ובשקט הכפרי.

בקצה הכפר נמצאת החווה החקלאית המכונה בפינו

איך אומרים תודה?

צביקי ונעמה, נדב ואיילה, יניב ושמרית - מודים לכם! זכינו! **לפיליפ ואושר קולמן** שמהרגע הראשון היו שם בשבילנו, עזרו ותמכו לאורך כל הדרך ועזרו לנו ללמוד את ההתנהלות היום יומית כאן בקיבוץ. **לגיאורא ושרון לב** שנתנו לנו את ההזדמנויות בסעודה השלישית להכיר ולהגדיל את מעגל החברים שלנו כאן בקיבוץ. ובאופן אישי ובתודה גדולה **לצילה, עופרה, מיכל ש', אורי א', רוויה, יונת, נעמי ודני הרץ, רז ואביעד, רותם ב', דורית ואריה הקהל**, שהיו בזמן הנכון לעזרתנו בדברים היומיומיים השגרתיים, תמיד בחיור, במאור פנים וברגישות גדולה.

במהלך עשרת החודשים האחרונים אנו מרגישים שלימדתם אותנו מה הערך של קהילה חזקה ותומכת ומה היא ערכה של שותפות, ואנו לוקחים את הערכים האלה איתנו לדרך. הדף קצר מלהכיל את כל אותם האנשים שעזרו ותמכו בנו לאורך החודשים האחרונים וגם אם שכחנו מישהו - אנו מודים לכם מקרב לב!

ולסיום החלטנו להשאיר לכם מזכרת קטנה מאיתנו, שבכל פעם שתשבו במרפסת ביתכם עם ספר טוב, תזכרו בתמיכה שהענקתם לנו בתקופה משמעותית ומורכבת כל כך. 😊

אנו מאחלים לכם שלעולם תהיו מהצד הנותן, אז תסתכלו בתיבת הדואר

מקווים לשוב ולהיפגש בהאחות!

בהאון הוקרה ותודה

משפחת שלזינגר - אבנת, גאב, עילאי, אביא ושהם

תודה זו מילה מאוד חזקה, היא יכולה לבוא גם לדברים קטנים ופחות משמעותיים, אך מופיעה גם בדברים חזקים, גדולים ועוצמתיים. אתה אף פעם לא יכול לדעת איך יגיב האחר, מהצד השני של התודה, אבל תמיד התודה היא משהו שלבסוף יוצר תחושה של חמימות וקרבה.

אז איך אומרים תודה...? נתחיל מהתחלה. הגענו לכאן אחרי מספר חודשים של טלטלה, וכבר בימים הראשונים הבנו שהגענו למקום מיוחד, מכיל ובעיקר תומך. הדירה שקיבלנו, הקהילה התומכת, בתי הילדים וכל שאר ענפי הקיבוץ נתנו לנו הרגשה של תמיכה וחיבוק גדול כמו שרק קבוצת יבנה יודעת לתת. בזכות זאת הכניסה לעולם הקיבוצי הייתה קלה.

האמת שזה לא כל כך פשוט להיכנס לנעליו של חבר קיבוץ 😊.... לדעת איך לחלק כביסה במכבסה ואיך לקחת כביסה, מתי ואיך להביא אוכל לשבת/לחג, ירקות וגבינות מהמיני, ארון לחם, מקרר קרח... ועוד משימות שיש לעשותן ולהם כללים ושעות ברורים... אבל אתם בדרככם המיוחדת ידעתם לכוון, לעזור ולהאיר ועל כך אנו מודים. לצערנו לאחר עשרה חודשים אנו, עוזבים את הקיבוץ בתחושה שלא סיימנו כאן, אך מציאות החיים מחייבת. אנו יודעים שאנו נפרדים מקהילה חזקה ואיכותית, חברים ובעיקר המון גאונות יחידה על הזכות, ולו במעט, להיות חלק מהקבוצה.

איך מודים לקבוצה כל כך גדולה ועדיין לא שוכחים אף אחד? ננסה להתחיל מהתחלה.

ראשית, תודה לאחת והיחידה שבלעדיה לא היינו כאן היום, **רחלי ויצמן**, על הליווי בכל פרט, שיחת טלפון, חיבוק בשבילים, מאור פנים שמרגש כל פעם מחדש! **לאלי, אביעד ואליקים** שדאגו אז לאבזור של הדירה בכל אשר היה צריך. **לשרה ושושי** על הצד הרגשי והבירוקרטי, והכל במאור פנים ובחביבות. למנהל הקהילה שמשון על הערוץ הפתוח והתמיכה לאורך הדרך. לכל האחראים של ענפי המשק, שבכל שאלה, בקשה ועזרה תמיד היו שם בדלת פתוחה ובמאור פנים. לצוותי החינוך בבתי הילדים, על החוויה החיובית שקיבלו ילדינו.

לשכנים המקסימים, שקיבלו אותנו בחום וחיבוק גדול

"אבל הכי אני אוהב לחזור הביתה..."

בשמחה מהולה בעצב, הגיע גם זמננו למילות פרידה ותודה.

תודה לכל אחד ואחת מכם על החינך, המילה הטובה והחיבוק, בשבילים, בחנות, בדואר, בגנים ובבתי הילדים. תודה על העוגות, הפיצות, ההפתעות לילדים, על ההודעות החמות והצעות העזרה. תודה מיוחדת גם לצוות של נשות המילואים, על הרבה אוויר לנשימה.

תודה למור הנפלאה ולכל צוותי החינוך של הגיל הרך ובתי הילדים, על מאמצים רבים לראות את הילדים שלנו, על יצירתיות וגמישות, על נתינה מכל הלב ועל חינוך שאין כמוהו באף מקום (ואנחנו כבר מכירים כמה מקומות..)

תודה לכל הילדים שלכם, על לב פתוח וחם לילדים שלנו, על הכנסת אורחים ועל חברות אמיתית שנולדה כאן במשך השנה.

תודה להנהלת הקהילה על הבחירה לפתוח את הבית עבורנו, תודה ל**רחלי** ולכל הצוות - **שושי, שרה ב', אליקים ואביעד** על קבלת פנים מרגשת וליווי לאורך כל הדרך.

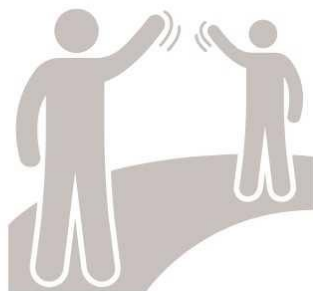
וכמובן תודה להורים האהובים שלי, על כל העזרה, התמיכה והדאגה בתקופה הזו, לא היינו שורדים את זה בלעדיכם.

תודה לכולכם, על הקיבוץ היקר שלנו, על מקום בטוח ושקט בתוך הסערה שחווינו, על שעזרתם לנו לתת לילדים שלנו פיסת ילדות בריאה ושמחה בתוך המלחמה הפרטית והלאומית שלנו.

תודה על האפשרות להרגיש בבית בתקופה ללא בית, תמיד תישארו הבית שלי (שלנו).

בהערכה רבה,

שמר טרכאלסי (אניקסטי), אופיר והילדים - נעם, איתן, אילי ועידו

מילות פרידה

תודה. מילה פשוטה אבל מכילה כל כך הרבה רגשות. אין לנו מילים להודות לכם, חברות, חברי וילדי קיבוץ יבנה.

אחרי ה-7 באוקטובר נדדנו, זוג עם 4 ילדים בחיפוש אחר מקום שישמש לנו כבית חליפי.

בהתחלה התאכסנו באכסניה במכבים בחדר אחד כולנו. ניסו לעזור לנו שם אבל ההרגשה היתה של נוודות, חוסר חיבור, תלישות. זה לא היה בית.

ואז הגענו אליכם, לקיבוץ. מצאנו בית, אמנם זמני, אבל בית לכל דבר. עטפתם אותנו באהבה ודאגה מתוך אכפתיות כנה ואמיתית לעזור לנו בתקופה הזו.

נציין את היחס החם של כולם מסביבנו. כל הזמן היתה התעניינות שלכם איך אנחנו מסתדרים והרגשנו שכולם רוצים בטובתנו ואף פועלים לכך. משפחה.

אתם קיבוץ עם ערכים ונתינה ולא חסכתם זאת מאיתנו. הרגשנו זאת יום יום, שעה שעה.

לילדים היה גן עדן במסגרות, עם החברים החדשים והישנים והם הרגישו ממש כמו בני המקום.

למדתי פה בתיכון עם אחיי, וחזרתי לאחר כ-25 שנה. עבורי זו סגירת מעגל, בקטע טוב מאד.

תודה רבה ל**רחלי** היקרה שהיתה אמא מאמצת של כולנו תמיד דואגת, מתקשרת. מתעניינת ומכינה את מטעמיה.

אנחנו מתגעגעים לבית שלנו במושב תקומה, אבל כבר מתגעגעים אליכם ולבית שהייתם לנו במשך חודשים.

למרות זאת אנחנו מקווים שלא נצטרך לחזור שוב...

בתקווה לבשורות טובות בקרוב לכל עם ישראל. מוזמנים לבקר בתקומה.

באהבה

משפחת רובין-צובקין

שמאל, ליאת, עידו, יואב, אלון ונועה

מעגלי שיח - בכיכר ציון

המשפטית, והשנה - כמובן המלחמה עמדה ברקע. בגלל המצב הנפיץ נערכנו גם לתרחיש של מתקפה". רחלי מוסיפה, שהשנה הוזמנה לפני ט' באב לדבר עם קבוצה של הנוער המקומי. "הם הכירו את הסיפור, והפתיעו אותי בבגרות שלהם כלפי הנושא, שאלו הרבה שאלות. צפינו בסרטון של האירוע משנה שעברה. וסיפרתי על הפעילות, ועל הבחירה בתשעה באב כחיבור בין ציבור מסורתי לציבור פחות מסורתי, על הקשר בין החורבן של אז לחורבן של היום, ואיך מתקנים".

המשמעותיים בשיח על המלחמה. לשאלתנו האם יש שינוי בביקוש לשיח הזה בגלל המלחמה, רחלי משיבה שהגיעו יותר אנשים מבעבר, היא מוצאת שיש רצון רב יותר למצוא מרחבי שיח ומקום לפורקן, להקשבה ולויכוח. אחרי סיום האירוע הרשמי אנשים רבים נשארו והמשיכו בשיח ספונטני. "השנה מלאו תשע שנים לרצח שירה בנקי, וזו שנה שמינית שאני מפיקה את האירוע. לכל שנה יש אפיון משלה. בשנות הקורונה הקבוצות היו קטנות, בשנה שעברה הדיון היה בסימן אירועי המהפכה

בעודנו מתכנסים לקריאת "איכה" וקיום שיח יבנאי, התכנסו בכיכר ציון ובנקודות נוספות בארץ מאות אנשים, לקריאה משותפת של מגילת איכה, ולאחריה קיום מעגלי שיח סביב סוגיות במחלוקות. המיזם נקרא "איכה יוצרים שיחה" לזכר שירה בנקי, ומובילה אותו רחלי חזון טסלר, מייסדת המיזם ומנהלת הפעילות החינוכית של עמותת "דרך שירה בנקי". "אנחנו ארגון רזה", מסבירה רחלי. "זאת בעיקר עבודה שלי כסמנכ"לית ואחראית על הפעילות, יחד עם המנכ"לית. האירוע הספציפי הזה הוא בשיתוף עיריית ירושלים".

רחלי מספרת שאת השיח הובילו אנשי ונשות ציבור, והוא עסק בנושאים כמו "גבולות המחאה", "תפקיד התקשורת בשיקום המדינה", "פוליטיקה של הסכמות" (בניגוד ל"פוליטיקה של הכרעות") ועוד. התקיים גם מעגל מרכזי "רך" יותר, בהשתתפות ח"כ חילי טרופר, הזמר אביתר בנאי ושרית זוסמן - אמנית, אם שכולה שהפכה לאחד הקולות

שנייה מימין שרית זוסמן, ח"כ חילי טרופר והיוצר אביתר בנאי

רחלי בדברי פתיחה לאירוע.

אופק אריכא, רותם בית אריה, ליאור אלטמן, יובל אלטמן, יעל לוי (מדריכה), רעות זנה, ירדן גליק ורחלי חזון טסלר.

פעוטון בסימן המטבח הבינלאומי

חמשת הילדים של פעוטון נרקיס, או ליתר דיוק המטפלות שלהן, לא ויתרו על אירוע סיום מדוגם. רקע: פעוטון נרקיס הוא אגף ה"בוגרים" של בית התינוקות שזאטוטיו היו אמורים להצטרף במהלך השנה לפעוטון רימון, אך, תוכניות לחוד מוציאות לחוד.

מלחמה, פינוי. אתם יודעים... כדי להמחיש את החינוך הרב-לאומי לו זוכים ילדינו מינקותם, הגיש הצוות להורים את התפריט הקבוע של ימי ראשון בפעוטון: דאבו, שנתנאלה (ילידת אתיופיה) מכינה, אלפחורס, שקלרה (ילידת ארגנטינה) אופה. ואולי היה

שם גם משהו מהחנות, כדי לייצג את היבנאית שבחבורה, שרון (ליברמן) גולדמן. השמועה - שבמחזור הבא ילמדו גם 3 שפות, לא אומתה בינתיים. כפיים למטפלות הגיל הרך - שהולכות לעבוד בשבוע הבא במלוא המרץ כדי להתכונן למחזור הבא.

תרבות בלי ועדה

בימים שאין ועדת תרבות, צצות להן יוזמות פרטיות מבורכות. לדוגמא, יוזמה של נטע עמיר, לקראת ט' באב, מפגש עם שתי נשים שסיפרו את סיפור ניר עוז באופן חודר ללב ומפעים. אירוע נוסף התקיים השבוע, לקראת ט"ו באב, גם הוא פרי של יוזמה "מלמטה": "ערב שחיה ושיחה" בארגון נשים עבור נשים. שאלנו את שרון לב, מהצוות המארגן, איך צמחה היוזמה הזו? שרון מצביעה על תחיה בן יוסף כבעלת הרעיון. תחיה חשבה לעשות ערב הפגה לנשות הקיבוץ, ובחרה בבריכה כמקום קליל שאפשר להירגע בו. היא הקימה צוות חשיבה ותכנון, (שהם אלכסנדר, אוריה חושן, שרון לב ורני ששון), ויחד החליטו ליצור ערב שבו יושבים בנחת ומדברים, מי בחוץ בליווי כיבוד קליל של פירות, עוגות וקצת יין, ומי תוך כדי שחיה.

"היה ערב מקסים" אומרת שרון. "הגיע מגוון של נשים. והבריכה והמים יצרו רוגע. נוצרו מעגלים של דיבור בין אנשים שבדרך כלל לא יוצא להם לדבר אחד עם השני, ושררה אירה טובה מאוד. "לקראת סוף הערב התכנסנו כולנו, ותחיה ציינה את יום הולדתה של רומי גונן, החטופה, שחל בט"ו באב. תחיה הניחה נר והזמינה נשים לדבר באופן ספונטני, וההיענות היתה יפה. נשים הדליקו נר ושיתפו בדאגות ובמחשבות על השנה. מישהי שיתפה בבשורה קשה שהתבשרה באותו יום, ואחרת דיברה על הכוח שלנו, כנשים, להביא חיים לעולם. סגרנו את הערב בתפילה שהחיים יחזרו להיות רגועים ושלוים".

מה יצר את ה"ביחד" הקסום? שרון: "הרוגע של בריכה, הכניסה למים, תחושת הצוותא, ההשתתפות הפעילה של רבות בהבאת הקינוחים

(תודה לכולן!), הקלילות, כשהמסר הוא "מה שתביאי - זה מה שיהיה". המדור שאל את עצמו מה המכנה המשותף לשני האירועים החזקים האלה. האם זאת "תסמונת מנייני החצר" - היציאה מהשבלונה אל משהו אחר? האם זה הצמא הגובר בתקופה הזו לקשר - לספר ולהקשיב, ולהיות אישה עבור רעותה? והאם, בצד המאבק נגד הפרדה מגדרית, מתברר שיש גם כמיהה לצוותא נינוח בין נשים? ואולי יש בתוכנו הרבה אורות קטנים שכשהשמיים עוטי ערפל - מגלים את הכוח שלהם להאיר?

מה בצלחת?

תגובה למאמרו של יהודה שריד מהשבוע שעבר / מתי אלטמן

מקומות העבודה, מלונות ושאר מקומות שאני מכיר (למעט כמה קיבוצים), הסועד משלם מחיר קבוע על הארוחה. יש כאלה שמעבירים כרטיס בכניסה, או רושמים ומקבלים פתק שמוגש בלקיחת המנה הראשונה, יש כאלה שפשוט רושמים בכניסה ועוד שיטות פשוטות להפליא, עם מינימום צווארי בקבוק וללא רישומים מוקפדים שייתפשו כקטנוניים.

כשפניתי לצוות, קיבלתי תשובה מפורטת:

ראשית, נאמר שכך נהוג ברוב הקיבוצים. גם אם זה נכון, אני עדיין חושב שזו טעות (ניתן גם לחוש זאת בבדיחות ואבסורדים שרצים מקיבוצים ברשת לרוב), הייתי רוצה שהרישום יהיה זניח!

שנית, נאמר לי, שבמידה וזה יופרט, "מה יעשה חבר שלא מעוניין במנה שלמה? למשל: שלושה כנפי עוף נחשבים למנה והוא מעוניין רק בכנף אחת. יירשם לו כמנה? הוא רוצה להוזיל. וכיצד ינהג אותו חבר שלא רוצה כלל מנה? ייקח סלטים, קצת פחמימות ופירות וישלם מלא?" על זה אני עונה: החבר מקבל בתקציב עלות של ארוחה. אם אתה מעוניין לבוא ולאכול בחד"א (ולדעתי מי שאוכל היום ימשיך לבוא, בטח לטווח הארוך), שיבוא לאכול וייהנה מארוחה טובה, מחברה טובה, ומאווירת חדר אוכל. חלק נכבד מעלות המנה להבנתי, זה כל התפעול של המקום, לא ההבדל בין כנף עוף אחת לשלוש. אז על חשבון מה החבר יחסוך? האם אנחנו רוצים שאנשים יאכלו לא לפי צורכם או בריאותם בשביל לחסוך כמה שקלים?

להבנתי, יהיה חיסכון גדול בהפרטת האוכל, לא בגלל שאיש יוריד מנות בשר, אלא מכל מה שמסביב (ירקות ופירות שנזרקים לפח, אנשים שממלאים שקיות מוגזמות, שמזמינים עודף מנות לשבת, "שיהיה", וכד'). כאמור, אשמח שהצוות, שאני מברך על עבודתו הקשה, יביא את הנושא לבחירה לפני יישום. כי בין אם אתה בעד הפרטה או נגדה, השיטה של ספירת האוכל בדקויות, זה נושא שלא הייתי רוצה להיכנס אליו לא ברמה המשפחתית, לא ברמה הפרקטית, ולא ברמה הקיבוצית.

בברכת חברים לתו"ע!

בהמשך לכתבה של יהודה שריד על מערך ההגשה, חשוב לי להביע את דעתי על השיטה שנבחרה לתפעול הרישום בחד"א - שיטת הקפיטריה. אציין שכבר בשתי הזדמנויות שונות הבעתי את דעתי לצוות שאני חושב שזו טעות מצידנו ללכת לשיטה זו, אך כנראה שלא הצלחתי לשכנע, ומאד אשמח שהנושא יובא להחלטה ציבורית כשתי אופציות מאוזנות לבחירה מצד הצוות.

כידוע, ההמלצה העומדת ליישום היא שיטת קפיטריה, שיטה בה כל חבר ישלם על הארוחה בצורה מדוקדקת לפי מה שהיה לו בצלחת, תחום שכמות הבדיחות והאבסורדים מקיבוצים שעברו לשיטה זו היא גבוהה (מחביאים שניצל מתחת לאורז וכד').

מהיכרותי עם מספר רב של חדרי אוכל ברחבי הארץ (מקומות עבודה, לא קיבוצים), אין היום הרבה חדרי אוכל שעובדים בשיטת קפיטריה. אני מזמין אתכם להיזכר בפעם האחרונה שהייתם במלון, וישילמתם שם על ארוחה - כנראה שילמתם על ארוחה, ולא בשיטת קפיטריה. לא מתחשבנים איתכם מה אכלתם. באתם לארוחה, תשלמו על ארוחה, הממוצע הוא שקובע את עלות התמחור של הארוחה במלון או במקום העבודה. לדעתי, כאמור, כל הנושא הזה של רישום אוכל, חשוב, אך מורכב גם ככה, הוא יכול גם להביא למפח נפש מכל מיני כיוונים, לדוגמא: האם כשייגמר השניצל, ואצטרך לקחת מנת סלמון, אשלם יותר? או ההפך? האם שניצל קטן הוא כמו שניצל גדול? מנה של אתמול זה שאריות. למה שאשלם עליה רגיל? אנחנו באמת לא רוצים להיכנס לכל ההתקטנויות הללו, ולדעתי, זה מה שהשיטה תביא עלינו.

בנוסף, אוכל בריא, מבחינתי זה צורך בסיסי. האם היינו רוצים שמישהו שרוצה לחסוך 10 שקלים, יפסיק לאכול בשר? או שיבחר נקניקיות בגלל המחיר? לא הייתי רוצה שזה ייכנס בכלל לשיקול הדעת! אני יכול לתת עוד כמה דוגמאות וסיבות כמו בזבז כוח האדם שהשיטה דורשת, ובזבז בניית מערך כבד, מסורבל ומייגע, אך לא אתיש אתכם בדוגמאות.

ולכן אני מציע, וככה זה עובד ברוב חדרי האוכל של

על תפילה, רינה ושליחות ציבור

רון ברטוב

שהציבור יכול להצטרף אליהן, וכן להשתדל ככל האפשר להתאים את משך התפילה ללוח הזמנים של השיעור שאחריה.

אבקש לנצל את ההזדמנות כדי להעלות עוד נקודה בנושא השירה בתפילה, והדברים נכתבים בעקבות פניות של חברים, שהגיעו אליי, כמרכז ועדת בית הכנסת, ובמיוחד של חברים שלעיתים עוברים לפני התיבה:

מנהגנו משכבר הימים הוא ששליח הציבור מוביל את התפילה, ובחר את השירים והמנגינות אותן ישירו יחד כל הציבור.

בשבועות האחרונים 'נשבר' מעט מנהג זה, בהחזרת ספר התורה, ובשירת 'מזמור לדוד' המתחילה מהקהל, פעמים רבות בניגוד לכוונתו של שליח הציבור. ברור לי שישנו ציבור המעוניין לשיר בקטע הזה, וישנם חברים וחברות המוצאים טעם לפגם כאשר ספר התורה מובל אל ארון הקודש בשקט. מהצד השני, ישנם חברים שלא אוהבים את המנגינה, לא שרים, ומפריע להם שהיא מסתיימת הרבה אחרי שהספר כבר הונח בארון. אנחנו ציבור גדול, עם דעות שונות, ויש לכבד את אלו ואת אלו.

לצערי הרב, מתוך הציבור הגדול שלנו, יש מעט אנשים שמוכנים לעבור לפני התיבה (נשמח מאוד לשליחי ציבור נוספים!!!) ואני חושב שטוב נעשה אם ניתן לשליחי הציבור להוביל את התפילה כראות עיניהם, ולא 'נכתיב' להם מנגינות שהם אינם מעוניינים לשיר.

בברכת חברים!

לפני מספר שבועות התפרסמה בטור 'דעת יחיד' קריאה לשילוב שירים בתפילה.

אומר מראש - אני שותף לקריאה זו, במינוח הנכון לציבור כולו!

"השירה מחברת וגורמת לכול אחד ואחת להרגיש שותפים בעבודת ה' " כך נכתב במאמר.

ואני שואל - האמנם, לכול אחד ואחת?? האם יש בינינו כאלו שדווקא מעוניינים לומר את מילות התפילה מתוך כוונה שלמה, ללא מנגינות, שלעיתים מאלצות את המילים להיכנס לתוכן? והאם יש בציבור א/נשים שעודף שירים בתפילה דווקא מרחיק אותם מעבודת ה'?

כשליחי ציבור, אני מאמין שאנו צריכים לכוון למכנה המשותף הגדול ביותר, ולכן יש צורך לאזן, ולבחור לשיר חלק מקטעי התפילה (אפשר לגוון - בכל פעם לשיר קטעים אחרים או מנגינות אחרות). בנוסף לאמור לעיל, יש חשיבות לסיים את התפילה במועדה, ככל הניתן, במיוחד כאשר יש קידוש לאחר התפילה. כאשר התפילה מתארכת, והקידוש מסתיים סמוך ל11:00, ישנם חברים שמוותרים על השיעור של שבת בבוקר, מפאת השעה המאוחרת (למרות שתיכננו להשתתף בשיעור). הדבר עלול לגרום לעוגמת נפש גם למי שטרחה והכינה/ה שיעור, ובסוף הגיעו מעט מאוד א/נשים לשמוע אותו (וכבר היו דברים מעולם...).

לסיכום - כנציג ציבור, אני מברך על שילוב שירים בתפילה, אך סבור שיש לחתור לאיזון ומינוח נכון של מספר השירים, לבחור מנגינות מוכרות

מקומות ישיבה בבית הכנסת

ועדת בית הכנסת והנהלת הקהילה

הכנסת תהיה בקשר איתם ויחד יבחרו את המקום החדש.

חברים המעוניינים להביע את דעתם מוזמנים לשיח בנושא ביום ראשון, כ"ח באב (1.9) בשעה 8:30 בבית הכנסת.

לאחר השיח, באספה הקרובה אנו רוצים להביא נוסח החלטה:

"חברי קבוצת יבנה רואים חשיבות במעורבות ובשותפות רבה יותר של נשים בבית הכנסת - בגבולות המסורת שלנו. לכן האסיפה ממנה את ועדת בית כנסת לארגון מקום בקומת הקרקע לעזרת נשים מכובדת - שתקרב אותן לעשייה בתוך בית הכנסת".

הוועדה חושבת שזו גם הזדמנות לבחון מקומות קבועים אחרים בבית הכנסת ומציעה למי שרוצה לעבור מקום, להיות איתם בקשר כדי לחשוב על מקומות חדשים. בהקשר דומה, גם בעזרת נשים יש רצון לקבוע את המקומות בהם יושבות נשים באופן קבוע. הכוונה שמי שמגיעה לאורך כל השנה תדע מה הוא מקום ישיבתה הקבוע. לעומתן, נשים שמגיעות באופן מזדמן, ישבו במקומות פנויים כאלה או אחרים.

אנחנו מזמינים אתכם להיות איתנו בקשר ולשתף ברצונות שלכם.

ועדת בית כנסת והנהלת הקהילה

לפני כחודש הובאה בפני הנהלת הקהילה יוזמה מחודשת לארגון מקום תפילה לנשים בבית הכנסת באולם התפילה המרכזי. הנהלת הקהילה תמכה ביוזמה, ובתיאום עם ועדת בית הכנסת הוחלט לקדם את הקמת עזרת הנשים בקומת הקרקע.

אנחנו רואים חשיבות בדבר מכמה סיבות. ראשית, יש בכך אמירה שלקהילה חשוב לאפשר לנשים המעוניינות בכך, להיות קרובות לעשייה בבית הכנסת, ולא רק צופות מגבוה ומרחק. סיבה נוספת היא הנגשה של עזרת נשים לנשים שאין ביכולתן מטעמי נגישות להגיע לעזרת הנשים בקומה השנייה. כמו כן ראינו שיותר נשים מעדיפות לשבת למטה ועזרת הנשים שקיימת בקומת הקרקע קטנה מלהכיל את כולן.

בשלב הזה מדובר בעזרה שתפתח לקראת חגי תשרי. מתוך בחינת המקומות האפשריים הגענו למסקנה שנכון לסגור (באמצעות וילון) את שתי שורות הספסלים המזרחיים בצד הדרום מזרחי (מעמוד האמצע ועד לדלת כניסה המזרחית). הדבר יצריך מעבר של גברים למקומות אחרים בבית הכנסת. אנו מודעים לקושי לעבור מקום ומבקשים את ההבנה של הגברים והבנים למהלך. ועדת בית

נר זיכרון חודש אלול

אליעזר ברטוב	י"ט	באלול	תשנ"ט	דן אניקסטר	א'	באלול	תשס"ד
חולדה קמפניינו	י"ט	באלול	תשנ"ב	מרים מרש	ב'	באלול	תשס"ז
טרודה רבקה כוכבא	כ'	באלול	תשס"ד	לאה ברטוב	ח'	באלול	תשס"ה
משה ישעיהו כהן	כ"ד	באלול	תשלו	מרגלית טסלר	י'	באלול	תשס"ו
מאיר שילוח	כ"ה	באלול	תשנ"ה	יוכבד תשבי	י'	באלול	תשכ"ז
עזרא אשר	כ"ו	באלול	תשכ"ח	שמעון הקשר	י"א	באלול	תשע"ח
שרה גוטשהיימר	כ"ז	באלול	תרצ"ד	יאיר כוכבא	י"ד	באלול	תשפ"א
				עזרא עוזרי	ט"ז	באלול	תשע"ז

שלום לבית

24 שנים ביעף חלפו
בקרסון חלקן נשכחו
חלון מערבי שהכל ראה
מקור לא אכזב להשראה
הקירות ששמעו צחוק ילדים מכל עבר
הקירות ששמעו את זעקות השבר
מנו מתפללי קורונה בדשא הסמוך לחלון
ועכשו גדר פח עץ שבור
זכרון אחרון הכל קבור.
סדר פסח לשלושים אשה ואיש
עוגות סלטים יין וקיש
ימים שמחים של שיחה מהבו מאי שם
ושיחה מעיקה על סוף על אבדן.

ושגרה ארכה יום יומית:
מפנים מטה ארון כוננית
תעודות תמונות ומזכרות
שנאספו ברבות השנים
הכל ממנו נארז בפנים
תיקים ערכות קפה אלבומי זכרון ממש
מעברים הלאה למשכנם החדש.
הזמן חלף תם עדו
מחליפים בחדזה משכון
עוד מגנט מדף אחרון
נתלשים באי רצון
נתפלל שבזה הבית
נזכה לראות יונה עם עלה של זית
ע.ע

נשאר מאחור וכתב?

צילם ליד השחב"ק, והוסיף
כותרת: אלכס בקר.

מרפאה:

טל. 08-8548300, חדר אחיות 8264, אחות חירום - 050-6998317, איחוד הצלה - 1221, דואל: mrkyavne@clalit.org.il
אחיות: בוקר - ימים א'-ה' 9:00-12:30, צהריים-ערב: ימים א'-ד' 14:00-15:00, יום ה' 14:00-19:00
בדיקות דם ומקרים דחופים - כל יום בין 7:00-8:30.
שעות קבלה ד"ר מולא: יום א' 11:00-07:30, יום ב' 11:00-09:00, יום ג' 11:00-12:15, יום ה' 16:00-18:00
אנו מזכירים שאפשר להזמין תורים לרופא ולהזמין אישור לבדיקות דם - באפליקצייה של הכללית.

ליהיו ימים טובים ובלשורות טובות, לוות המרפאה

משולחנה של מנהלת חברה ופרט

חמוטל דברת איתן

אבן דרך 2ב'

השבוע עברו שלוש משפחות לביתן החדש. ברכות הצלחה והתחדשות למשפחות סופי וערן שטיינר, מזל ויהודה גוטליב ויונה ועדו עפרוני.

בימים אלו מתחילים בסלילת השבילים בשכונה. נעשה מאמץ גדול להשלים את הדבר לפני חגי תשרי כך שניתן יהיה לעבור דרך השכונה - באזור המלוניות, לבית הכנסת ללא צורך במעקף גדול.

אנו תקווה שמשפחות נוספות יעברו לביתן החדש עוד לפני החגים.

תרבות

בתקופה האחרונה אנו מתנהלים ללא מרכז/ת וצוות תרבות. למרות זאת, אנחנו מצליחים לקיים אירועים משמעותיים. רק לאחרונה - אירוע השיח בתשעה באב שהופק ע"י ה"פורום לתרבות רוחנית", המפגש המרגש והכואב עם זיו ודקלה מהעוטף - שאורגן ע"י נטע עמיר, והשבוע ערב משמעותי ומרגש של "שחיה ושיחה" לנשים שאורגן ע"י תחיה בן יוסף, שרון לב, שהם אלכסנדר, אוריה חושן ורני ששון. גם שבוע המעברים שיחל בשבוע הבא אורגן ע"י עפרה גוטליב, יחד עם רוייה גורליק ומור תדהר. יישר כח על היוזמה, ההתגייסות והעשייה המבורכת של כולן.

למרות עשייה זו, ישנה חשיבות מכרעת לוועדת תרבות מקומית שתישא על עצמה את ארגון אירועי התרבות שלנו. תרבות קהילתית היא בסיס לבניית זהות, להגברת הלכידות ותחושת השייכות. העובדה שאנו לא מצליחים להשיג אנשים מתוכנו שמוכנים לקחת על עצמם תפקיד חשוב זה, מדאיגה, ואני מקווה שלא משקפת תהליך עמוק

יותר של קושי בהטיית הכתף ונשיאה משותפת בעול התפקידים הציבוריים.

סידור רכב

השבוע שוחחתי עם שמוליק ליברמן והדס בלנקשטיין שאחראים בין היתר על סידור הרכב.

השניים שיקפו את הקושי במציאת רכב לכל מבקש בכל שעה נתונה. אני מזכירה שהצרכים מרובים ואנו עושים מאמץ ליצור צי רכב משותף שייתן מענה לכולם, תוך חסכון בעלויות הרכב של כל אחד. לכן, אני מזכירה לכולם - להיות אחראיים על הזמנות הרכב, ולהוציא רכב רק לשעות בהם יש בו שימוש (ולא להשאיר רכב עומד ליד הבית זמן ממושך - אף פעם לא תדעו מי היה צריך רכב ולא קיבל, כשבינתיים יש רכב שעומד ללא שימוש ליד בית של חבר). כמו כן, אם יש שינוי בשעות - תקנו את שעות ההזמנה בזמן, ואם בסופו של דבר אתם לא יוצאים - בבקשה בטלו מיד את ההזמנה, כדי לאפשר לחבר אחר שצריך לקחת את הרכב.

חבילות דואר

זה כמה חודשים שבניין משרדים הפך לנקודת איסוף לדברי דואר של חברים. ערמות החבילות גדלות וממלאות את החלל המרכזי. אנו מבקשים מחברים שהזמינו חבילה עד הבית - לוודא שהם בבית כשהחבילה מגיעה או לחילופין לאסוף אותה מבניין משרדים בו ביום שהיא מגיעה. כמו כן, חברים שמופתעים לגלות שהחבילות הושארו בבניין משרדים - אנא התלוננו בחברת השליחויות על הדבר ודרשו שהחבילה תגיע עד אליכם, ע"פ השירות ששילמתם עליו.

משולחנה של הקהילה

שמשון גוטליב

מנהל חברה ופרט. כעת אנו נמצאים בצומת דרכים: בימים אלו מסיים נח חיות (מזכיר) את תפקידו ועדיין אין מועמד שיחליף אותו. גם אם יימצא מועמד, יהיה זה נס אם יוכל להיכנס לתפקידו מיידית. חמוטל נבחרה לתפקיד מנהלת הקהילה, אך טרם נמצא לה מחליף לתפקיד אותו היא עושה כרגע, מנהלת חברה ופרט.

כדי להשלים את ההרכב המלא של הנהלת הקהילה יש כרגע צורך לבחור מזכיר, מנהל/ת חברה ופרט, מנהל/ת משאבי אנוש ושני נציגי ציבור. כל עוד לא תושלם מלאכת הרכבת הנהלת הקהילה יהיה בלתי אפשרי לקבוע סדר יום ותוכניות עבודה מסודרות. המחשבה שניתן למלא את החלל באמצעות חלוקה פנימית היא טעות, ולא זה הכיוון שאנו רוצים ללכת בו. כחברה עלינו לגלות יותר סובלנות ולתמוך בהצעות גם אם אינן מושלמות. חלק מתהליך הכניסה לכל תפקיד הוא למידה ורכישת ניסיון ועלינו לחשוש פחות.

במסגרת הדיון הקצר שבו נכחנו עלה, כפי שעלה גם במועצה, נושא השפעת הדחיה בקלפי של מועמדים לתפקידים, ומה זה עושה לנו כחברה חפצת חיים. עד כמה זה ישפיע על נכונותם של חברים לעמוד להצבעה. ועדת המינויים רשמה לפנייה את דברינו ותפעל ככל שיעלה לאל ידה להביא בהקדם מועמד/ת לתפקיד מנהל חברה ופרט, ובהמשך גם להשלמת הרכב הנהלת הקהילה במלואו. הקיפאון גם הוא מוגבל בזמן.

סיירת מתנדבים

כפי שנמסר באספה, התנועה הקיבוצית הקימה חמ"ל מתנדבים לקיבוצים השונים המפונים מביתם. החמ"ל מרכז פניות של קיבוצים למגוון צרכים שעולים, ופונה בקול קורא לקיבוצים לארגון מתנדבים שיוכלו לעזור. עדו עפרוני הסכים לרכז את המתנדבים מקבוצת יבנה. כל מי שמעוניין לתרום, מתבקש לפנות לעדו ולהציע את עצמו. עדו גם יפנה לחברים רלוונטיים - על פי הצרכים שעולים. אנו מקווים שחברים רבים יוכלו לתרום מזמנם ומכישוריהם כדי לתמוך בקיבוצים השונים. תודה לעדו שהסכים לרכז את הנושא. למותר לציין שכל יציאה להתנדבות בשעות העבודה תתואם מראש מול המנהלים.

שבוע המעברים יצא לדרך ומשמעותו, עצירה, התחדשות, התרעננות ולאחריו אנרגיה מתחדשת, התחלה חדשה והרבה תקווה, דור חדש עומד בפתח. בהצדעה לכל מערכת החינוך.

מועצה

ביום רביעי התקיימה ישיבת מועצה.

בחלק הראשון אימצה המועצה את המלצת ועדת קליטה וועדת חברים לתמוך בהצעה לקבל לחברות את משפחת עוז ותחיה בן יוסף. בתום הדיון המועצה החליטה ברוב גדול להמליץ לאספה לקבל את המשפחה לחברות. ההמלצה טובא בפני אספת החברים ולאחר מכן תתקיים הצבעה בקלפי.

במסגרת הדיון הביעו חברים וחברות את החשש שמלווה רבים מאתנו מזה מספר שבועות לאחר שבשני מקרים הצבעות בנושאים אישיים לא עברו מכיוון שלא הושג הרוב הדרוש. במסגרת הדיון עלתה השאלה למה זה קורה לנו? האם משהו בשפה הקיבוצית שלנו משתנה? האם אנחנו ביקורתיים יותר מבעבר? או שבעצם זו המציאות וחברים יכולים להצביע כראות עיניהם. הרי זו המשמעות של בחירה בהצבעה.

"הארה": אנחנו צריכים להבין מה זה עושה לנו כקהילה. מצד אחד תסכול עמוק של חברי הוועדה המובילים החלטה וכנראה שלא הצליחו לשכנע את הציבור בהמלצתם, ומצד שני החשש הגדול לעמוד בפני הבחירה כאשר חלק מהשיקולים של קהל המצביעים אינו בהכרח לגופו של אדם אלא משיקולים אחרים, ויש כאלה.

עוד במועצה, נדחתה ההצעה לעשות שינוי באופן חלוקת הבונוס שיאפשר השלמת בונוס עד שלוש שנים לאחר.

ישיבת ועדת מינויים

השבוע התקיימה ישיבת ועדת המינויים. חמוטל ואני ביקשנו להופיע בפניה ולהביע את דאגתנו, לאחר שדנו בכך בהרחבה בהנהלת הקהילה, על מצב הבחירה של בעלי התפקידים המרכזיים בקיבוץ. לאחרונה דחה הציבור שתי הצעות של ועדת המינויים לבחירת חברי הנהלת קהילה, לתפקיד מזכיר ולתפקיד

מבט לקהילה

מפגש 3

תוכנית מבט לקהילה מזמנת היכרות הדדית במבט קרוב בין הנקלטות ונקלטים לבין חברים בגיל השלישי.

המפגש השלישי יתקיים עם

תחיה ועוז בן יוסף

על תהליכי תפיסה חושית ואיך הם קורים
במוח שלנו, איך אפשר להשפיע עליהם
ואפילו לבלבל אותם...

נפגש ביום ראשון, כ"א באב, (25.8) בשעה 20:30
באולם מרכז יום, עם שתיה חמה וכיבוד קל

אחכים לכם

צוות הגיל השלישי וועדת קליטה.

פותחים שנה

מוזמנים לערב של תקווה
להתחלה חדשה.
מופע של שירים, וספוקן וורד מקורי.
ובעיקר נהיה יחד, כולנו

יום חמישי,
ב' אלול, 5.9
בדשא חופות

19:00 כיבוד קיצי
התחלת מופע 19:30

*ספוקן וורד=לירה מוזיקלית

רו לוי, נעים פילדיין, טני גרס,
אש ג'אקיןז חוץ יעקדי

שרים יחד אלשובם

יום שלישי | כ"ג באב | 27.8 | 20:00 | כיכר החטופים ת"א

19:00-20:00 יתקיימו מעגלי עדות ושיח עם משפחות החטופים

אמנים

עדי גביסון | משפחת גרינגליק

זכרים | שי גולדן סופר עיתונאי ואיש תקשורת
שרה עברון מזכילית תנועת הקיבוץ הדתי

זכרים | שי ונקרט אבא של עומר ונקרט
יסמין מגל בת זודה של עומר נאורה
גיל דיקמן בן דוד של כרמל גת

מאוחדים למען השבת החטופים!

- הציבור הרחב מוזמן -

את הזעקה הגדולה של משפחות החטופים
ואת הרצון העז של כל אחד ואחת מאיתנו
להיות שם בשבילם
לא להשאיר אותם בתחושה שזה שלהם,
ולהמשיך בשגרת חיינו (שכבר מזמן אינה
שגרה...), אנחנו מתרגמים לערב שכולו
זעקה לשובם ולאחדות בינינו,
כי זה מה שאנחנו מאמינים - ששותפות גורל
של אחים נדרשת עכשיו!

בואו להיות יחד,
לשיר
להתפלל
לשמוע
לתת תקווה

שרים ומתפללים יחד לשובם בשיתוף
הקיבוץ הדתי

יום שלישי הקרוב
כג באב | 27.8 | 20:00
הקיבוץ הדתי בהמוניו מוזמן להגיע
שרה עברון מזכ'לית התנועה תהיה בין
הדוברים בעצרת

**שבוע מעברים
קיץ תשפ"ד 2024**

יום ראשון, כ"א באב, 25.8
טבע בפעולה - פעילות ODT
רטובה בדשא החופות
לפי גילאים:
9:45-9:00 גילאי גנון וגן
10:30-9:45 כיתות א-ב'
11:15-10:30 כיתות ג-ד'
12:00-11:15 כיתות ה-ו'

יום חמישי, י"ח באב, 22.8
משק ילדים פתוח
בשעות 17:00-19:00

יום שלישי, כ"ג באב, 27.8
הצגה לכל המשפחה
של תאטרון אפי hour
"גם זו לטובה"
בשעה 11:00 במשטח חד"א

יום ראשון, כ"ה באב, 29.8
פעילות קייצית
של מתקנים
ושעשועי מים
בדשא הבריכה
משעה 10:00-12:30

במהלך השבוע הבריכה
תפתח בשעות הבוקר:
כיום שני - 26.8
יום רביעי - 28.8
יום חמישי - 29.8
בשעות 10:00-12:30

מארחים לכולם קיץ שקט ואוהב!
מוזמנים ילדים, הורים, נכדים סבא וסבתא
בחסות וערכת החינוך, האי השלישי והנהלת הקהילה.

חוגגים את סוף הקיץ בחבל יבנה

**הפסנינג
הטאב וז'האונג**

לכל המשפחה!

מגלשות מים ענקיות | תותח קצף | פארק חבלים
יריד חוגים 17:00-19:00 | פינות חוף ים | סירות פדלים לקטנטנים

ועוד הפתעות...

שעות פעילות:
16:00-19:00 | 10:00-14:00
20:00-21:30 < מתחם נוער

יום חמישי | כ"ה באב - 29.8
בדשא בגבעת ושינגטון
דוכני אוכל בתשלום

רכישת כרטיסים באתר המתנים:
עלות ברכישה מוקדמת: כרטיס יומי לילד: 38 ש"ח, כרטיס יומי לתושב חוץ: 48 ש"ח
עלות ביום האירוע: כרטיס יומי לילד: 48 ש"ח, כרטיס יומי לתושב חוץ: 58 ש"ח

יומן השבוע

- מבט לקהילה מס. 3 עם תחיה ועוז בן יוסף - לגיל השלישי במרכז יום ב-20.30
- הרצאתו של תא"ל (מיל') דדי שמחי על חוסן אישי ולאומי במסגרת אזכרה לבן מזרחי הי"ד (לו"ז ראו בעמ' 4) - ביום שישי באולם חד"א.

שובי בת ירושלים / דודו ברק

אֶל רֶמֶת רָחֵל יִגְיעוּ,
מְלֻאָכִים וְשִׁנְאָנִים
אֶת יְמִין מְשֵׁה יִרְגִיעוּ,
מִשְׁכָּנוֹת שְׁאֲנָנִים.

מִישֶׁהוּ מְרַבֵּד יִנִּיחַ,
עַל עֵין כָּרֶם הֶרְדוּמָה
וְשִׁלְוָה גְדוּלָה יִבְטִיחַ,
לְרַחֲבֶיהָ וְרוֹמְמָה.

שׁוֹבֵי, שׁוֹבֵי, בַּת יְרוּשָׁלַיִם...

הַרְבּוֹן, הִנֵּה גָמַל עָלֶיךָ
נוֹמֵי, נוֹמֵי עִיר שְׁלָם
הַנֶּדַח בְּמִשׁוֹרְרֶיךָ
אֶת שִׁירְךָ הַנֵּם חוֹלֵם.

שושנה דמארי המבצעת הראשונה של השיר

אוֹר נִדְלַק בְּבֵית הַכָּרֶם,
נֶר זֹרֵחַ בְּנֵינֹת,
בְּגוֹנֵן הַלָּה זֹהֶרֶת
וְעֵינַי אֶל תִּלְפִּיּוֹת.

בְּקוֹמְמֵיּוֹת בּוֹקֵעַ,
שִׁיר מְקַשֶּׁת הַחֲלוֹן,
מִגִּילָה מְזֻמּוֹר נוֹבֵעַ,
אֶל אוֹקֵינוֹס הַלִּילוֹת.

שׁוֹבֵי, שׁוֹבֵי, בַּת יְרוּשָׁלַיִם
אֶל בֵּיתִי, אֶל יוֹם קָדְשִׁי,
הַרְבּוֹן גָּמַל עָלֶיךָ
וְעָלִי, וְעַל נַפְשִׁי.

סֵהַר שֶׁל שַׁבַּת הַגִּיחַ,
שֵׁט עַל מְאָה שְׁעָרִים,
אִישׁ מִבֵּית לְוֵי הוֹפִיעַ,
שֶׁב מְדַרְךָ גַּם הָרִים.

לְהַנִּים עֲבָרוּ בַחֲשֶׁךְ,
בְּבוֹאֵם מְעִיר גָּנִים,
עַם אֶפּוֹד, זֶהָב וְחֶשֶׁן,
רְמוֹנִים וּפְעֻמוֹנִים.

שׁוֹבֵי, שׁוֹבֵי, בַּת יְרוּשָׁלַיִם...

על השירים: יצחק ברוכי

מאמרים שילחו לדואל: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.